

JO SERÉ AMB VOSALTRES CADA DIA, FINS A LA FI DEL MÓN

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

La sentència del judici contra els líders polítics i socials, pels fets ocorreguts el dia 1 d'octubre de 2017, ha commocionat el país.

Les lectures de l'eucaristia d'aquest diumenge no m'han posat gens fàcil la meua reflexió i pregària, però compartiré amb vosaltres fins on he pogut arribar.

Goso afirmar que voler entendre el moment actual o qualsevol realitat dins el pla salvador de Déu és una tasca delicada i difícil. Usar els textos bíblics literalment per comprendre l'acció de Déu pot esdevenir un parany sense sortida.

En el fons la nostra realitat actual, com la realitat del poble d'Israel posen de manifest: la lluita i connivència del bé amb el mal; el desig pregon de poder comprendre i també, la complicada responsabilitat de construir un món, per a nosaltres creients, a l'estil de Déu.

En la lectura de l'Èxode sembla que se'ns digui que Déu, com no podria ser d'una altra manera, està del costat del seu poble i que la victòria contra els amalequites fou voler seu. Avui, doncs, em puc demanar: a favor de qui està Déu? No són tots els homes i dones, fills seus?

I per sorna nostra, l'evangeli parla d'una viuda pobra que per la seva insistència aconseguix no sols que el jutge li faci cas, sinó que li faci justícia. Així, doncs, em puc tornar a qüestionar: són les sentències dictades pels jutges, justícia de Déu?

I jo penso, Jesús no tingué una vida fàcil i menys encara un desenllaç feliç. L'home bo per excel·lència acabà sol i penjat d'una creu; la mort més humiliant del seu moment. I em torno a demanar: era aquest, el voler de Déu a qui Jesús anomenava Abbà, *mon pare*?

Potser em podreu dir que aquestes qüestions són més pròpies d'una persona atea que d'una persona creient. I jo us dic: són preguntes que cerquen resposta...

El llibre de l'Èxode ens insinua una pista. El poble d'Israel, malgrat un llarg període de la seva història en terra estrangera de generacions en esclavitud o a l'exili, té l'experiència que Déu és amb ells i que els acompanya.

I jo avui em demano: i ara on és el nostre Déu en aquest moment de la història del nostre poble, de la història d'Espanya, de la història dels kurds, dels refugiats...? On descobrir el seu rostre, la seva presència?

La Paraula no es va fer carn i habità entre nosaltres, sinó que es va fer carn i continua habitant entre nosaltres. L'encarnació no és un experiment que vagi durar 30 o 35 anys amb Jesús, va començar amb Ell i mai no s'ha aturat. Déu continua encarnant-se en aquells que el volen rebre; podent ser les seves mans, els seus ulls, les seves ferides, la seva misericòrdia, la seva justícia .

A nosaltres no ens toca desxifrar el significat salvífic del nostre avui, a nosaltres ens toca escriure la història.